

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ ἐξελασμός.

[Συνέχεια]

Ἡ κόμησσα ἐν ἀπεριγράπτῳ διατελοῦσα παραχῇ ἠγνώνει τί πλέον νὰ σκεφθῇ καὶ εἶπη, ὃ δὲ ὑποκόμης ἐννοήσας τὴν ἀμηχανίαν της ἐκ τε τοῦ προσώπου καὶ τοῦ βλέμματός της, ἐμειδίασε μειδιάμα πονηρόν, εἶτα δὲ ἐπανελάθεν :

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς παρατηρήσω, κυρία κόμησσα, ὅτι γενικῶς θὰ ἡδυνάμην νὰ εἶπω πάντοτε ὅτι αὐτουργὸς μιᾶς ἀπαγωγῆς εἶναι εἰς ἐραστής.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσῃ.

— Δὲν ὑποθέτεις, νομίζω, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης, ὅτι κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτὴν δύναμαι νὰ ἦμαι ἐραστής τῆς δεσποινίδος Δελασέρ, ἐνὸς παιδιοῦ! Εἶπον ὅτι ἐννοῶ τὴν λύπην σου καὶ σὲ οἰκτεῖρω. Δὲν θέλω νὰ ἐνθυμηθῶ τοὺς τραχεῖς λόγους σου καὶ δὲν ἀποσύρω τὴν προσφορὰν τῶν ἐκδουλεύσεών μου, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου σὰς ἔκαμα. Νομίζω δὲ ὅτι κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν δύναμαι νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, διότι ἤξεύρω μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀγνοῇτε.

Ἡ κόμησσα τὸν ἤκουε μόνον, ἀνίκανος νὰ εὕρῃ ἀπάντησιν, ὁ ὑποκόμης ἐννοήσας ὅτι ἡδύνατο μέχρις ἄκρων νὰ φανῇ θρασὺς, ἐξηκολούθησεν :

— Σοὶ ὠμίλησα περὶ ἐραστοῦ, καὶ λέγεις βεβαίως καθ' ἑαυτὴν ὅτι εἶναι ἀδύνατον ἡ κόρη σου, ἡ ὁποία δὲν γνωρίζει κανένα εἰς Παρισίους, ἡ ὁποία δὲν πηγαίνει εἰς συναναστροφὰς καὶ ἡ ὁποία τόσον καλῶς ἐπιτηρεῖται, νὰ ἔχῃ ἐραστήν. Λοιπόν, κυρία κόμησσα, ὅσον καὶ ἂν σὰς φαίνεται τοῦτο ἀδύνατον, εἶναι ὅμως ἀληθές. Ἡ δεσποινὶς Δελασέρ ἀγαπᾷ ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾷ ἐπίσης παραφόρως.

— Ὡ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα.

Ἀπὸ στιγμῆς ἤδη ἐσκέπτετο αὕτη τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν.

Ὁ δόλιος ὑποκόμης κατῴρθωσε τὸν σκοπόν αὐτοῦ.

Ἐσκειώρῃσε μετὰ μεγάλης ἐπιδειξιότητος ὅπως στρέψῃ τὰς ὑπονοίας τῆς κομῆσσης κατὰ τοῦ μαρκησίου, διότι ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἡ Χρυσανγὴ ὠμίλησε τῇ παιδαγωγῷ αὐτῆς περὶ τῶν ἐπισκέψεων τοῦ νέου ἐν Κορδελιέρῃ...

Ἄλλ' ὡς δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην νύξιν εἰς τὴν κόμησσαν, ὅτι ἐγίνωσκεν, ὅτι ἐχρημάτισεν αὕτη παιδαγωγὸς τῆς θυγατρὸς της, ὡσαύτως προσεποιεῖτο πιστεῦναι καὶ ὅτι ἡ αὐτὴ ἠγνώνει παντά-

πασι τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ τῇ φανερώσῃ.

Τοῦτο συνεφώνει πρὸς τὰ σχέδιά του καὶ ἐμελλε μάλιστα νὰ σημάνῃ σπουδαίως κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν.

— Ἐννοῶ τὴν ἐκπλήξιν σου, κυρία κόμησσα, εἶπεν ἴσως δὲν με πιστεύεις ποσῶς, ἀλλ' ἐγὼ βασιζομαι ἐπὶ γεγονότων, καὶ αὐτὰ ἀναφέρω. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἤμην μετὰ τοῦ νέου αὐτοῦ—ἐπείτρεψέ μου νὰ μὴν εἶπω τὸ ὄνομά του— εἰς τὴν παράστασιν τῆς Ἰουδαίας εἰς τὸ Μελοδράμα. Αἰφνης ὁ νέος παρετήρησεν εἰς ἐν θεωρεῖον νεάνιδα ὠραιότητα καὶ τὴν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως. Περισσότερον τοῦ ἔτους, εἶχεν ἀναζητήσει πανταχοῦ τὴν νεάνιδα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς Καμπανίαν, νομίζω, καὶ τῆς ὁποίας ἤρασθη ἐμμανῶς· λαθὼν δὲ πληροφορίας, ἔμαθεν ὅτι ἡ νεάνις, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ Μελοδράμα, κατῴκει εἰς τὸ βουλευτάρτον Ἀουσμαν καὶ ὠνομάζετο Χρυσανγὴ Δελῶρμ. Ὁφείλω νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἠγνώνει τότε—καὶ ἴσως τὸ ἀγνοεῖ ἀκόμη— ὅτι ἡ δεσποινὶς Δελῶρμ εἶναι θυγάτηρ τοῦ κόμητος Δελασέρ. Προσθέτω δὲ ὅτι μολοντόι ὁ νέος αὐτὸς εἶναι φίλος μου, ἐγὼ δὲν ἐνόμισα καλὸν νὰ τὸν διαφωτίσω περὶ τούτου. Βραδύτερον θὰ γνωστῇ ἂν εἶχον δίκαιον ἢ ἄδικον.

» Ὁ νέος αὐτὸς μοι διηγήθη πῶς ἐγνώρισε τὴν Χρυσανγὴν, τὰς συνεντεύξεις των, καὶ τοὺς ἀμοιβαίους ἐρωτικούς λόγους καὶ ὅρκους των. Ὅλα αὐτὰ εἶναι παραδοξοτάτη ἐρωτικὴ περιπέτεια ἐκ τῆς ὁποίας ἀπετυπώθη ἐρωτικὸν εἰδύλλιον, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκβασις ὑπῆρξε τραγικὴ, ὅταν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ κόμης Δελασέρ ἐπέστρεψεν εἰς Κορδελιέρην.

» Οἱ νέοι ἀπεχωρίσθησαν βιαίως, καὶ ὁ ἀποχωρισμὸς των ἐκείνος ἐπροξένησεν ἀπελπισίαν μὲν εἰς τὸν νέον, καὶ πιθανῶς μέγαλην λύπην εἰς τὴν νέαν. Ὡς εἶπον, ὁ νέος δὲν ἐλθισμόνησε τὴν Χρυσανγὴν του, μὲ ὅλας τὰς πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῆς ἀναζητήσεις του, καὶ ἀφοῦ τὴν ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ Μελοδράμα, ὁ ἔρως του ἐγένετο σφοδρότερος καὶ φλογερώτερος εἴπερ ποτε ἄλλοτε, καὶ εἰς βαθμὸν μάλιστα ὥστε, ἐνῷ ἐμελλε νὰ νυμφευθῇ πλουσίαν κληρονόμον, δὲν ἐδίστασε νὰ διαλύσῃ τὸ συνοικέσιον. Ἰδοὺ τὰ γεγονότα, τὴν ἀκρίβειαν τῶν ὁποίων ἐγγυῶμαι.

» Τώρα δὲν ἰσχυρίζομαι ποσῶς ὅτι ὁ νέος ἀπήγαγε τὴν δεσποινίδα Δελασέρ μετὰ τὴν συγκατάθεσιν αὐτῆς ἢ ὅχι· ποτὲ δὲν διαβεβαιῶ τίποτε χωρὶς νὰ ἔχω ἐνδείξεις. Καὶ ὅμως νομίζω ὅτι μεγάλα ὑπόνοιαι ἐγείρονται κατ' αὐτοῦ.

Ἡ κόμησσα ἐσκέπτετο τεταπεινωμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν.

— Ὡστε ἠπατήθη, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν δὲν εἶναι αὐτός, ἀλλ' ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν. Καὶ ὅμως... Ἄλλ' ὅχι, εἶχον ἄδικον, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω. Καὶ ὁ κόμης Δελασέρ κατηγόρησεν ἐμέ, ἐμέ.

— Κυρία κόμησσα, ἐπανελάθεν ὁ ὑποκόμης, σὰς προσέφερον καὶ σὰς προσφέρω καὶ ἤδη τὰς ἐκδουλεύσεις μου, ἂν θέλετε θὰ σὰς βοηθήσω εἰς τὰς ἀναζητήσεις σας.

— Τί θὰ κάμῃς ;

— Θὰ προσπαθῇσω νὰ μάθω πρῶτον ἂν ὁ ἐν λόγω νέος εἶναι αὐτουργὸς τῆς ἀπαγωγῆς.

— Καὶ ἔπειτα ;

— Θὰ πράξω ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἡ δεσποινὶς Δελασέρ.

— Δὲν θ' ἀναχωρήσῃς ἐκ Παρισίων σήμερον μάλιστα ;

— Ναί, ἀλλὰ δι' ὀλίγας μόνον ἡμέρας· ἄλλως τε καὶ ἀπὼν δύναμαι νὰ ἐνεργήσω καὶ νὰ λάβω πολυτίμους πληροφορίες.

— Τότε, κύριε Σανζάκ, δὲν ἀποποιεῖμαι τὴν ἀρωγὴν σου.

— Εὐχαριστῶ, κυρία κόμησσα· ἂ ! δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἶπω πόσον με καθιστᾷς εὐτυχῇ ! Εὐθύς ὡς μάθω τι, θὰ σὰς γράψω. Ποῦ νὰ διεύθυνω τὰς ἐπιστολάς μου ;

— Εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ποῦ κατοικεῖς.

— Ἐν τῇ ὁδῷ Δαβύ, ἀριθμὸς 6.

Ὁ ὑποκόμης θέλων νὰ παραστήσῃ τὴν κωμῳδίαν του μέχρι τέλους ἐντελῶς ἐγράψε τὴν διεύθυνσιν ἐντὸς τοῦ σημειωματαρίου του.

— Πρὶν ἢ ἀναχωρήσω, ἐπανελάθε, θὰ ὑπάγω εἰς τοῦ φίλου μου τοῦ νέου, μολοντότε γνωρίζω ὅτι δὲν θὰ τὸν εὕρω, διότι ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἀπουσιάζει ἐκ Παρισίων.

— Ἀπὸ δύο ἡμερῶν ; ἐπανελάθεν ἡ κόμησσα.

— Ἡ σύμπτωσις αὕτη σ' ἐκπλήττει, αἶ ; ὡς ἐξέπληξε καὶ ἐμέ. Ἀλλ' ἂς μὴ δικάσωμεν τίποτε· πρέπει νὰ μάθωμεν, νὰ ἡμεθα βέβαιοι.

Ἡ κόμησσα ὠδεύσε πρὸς τὴν θύραν, ἣν ὁ ὑποκόμης ἐσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

— Κυρία κόμησσα, καλὴν ἐντάμωσιν, τῇ εἶπεν ἀφίνων αὐτὴν, ἀφοῦ τὴν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας.

Ὁ ὑποκόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὁωματίον του ἵνα ἐνδύθῃ.

— Ἐλα, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅλα φαίνονται πῶς πηγαίνουν κατ' εὐχὴν. Ἐξάπαντος καλὰ ἔκαμεν ἡ κόμησσα νὰ ἔλθῃ εἰς ἐντάμωσίν μου.

Ἡ κόμησσα κατέβη ἡρέμα τὴν κλίμακα, ἐσκέπτετο δὲ ἂν ὦφειλε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν της· φθάσασα δὲ πλησίον τῆς ἀμαξῆς αὐτῆς εἶπε καθ' ἑαυτήν :

— Ὁ μαρκήσιος ἀπουσιάζει ἀπὸ δύο ἡμερῶν, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν του.

Καὶ διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ νέου, καθ' ἣν διεύθυνσιν αὕτη ἔδωκεν.

Καὶ αὕτη, ὡς τῇ προτεραιᾷ ἐπράξεν ὁ σύζυγος αὐτῆς, ἀπετάθη πρὸς τὴν θυρωρόν, ἥτις σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἔδωκεν ἀπάντησιν· τῇ φορᾷ ὅμως ταύτη ὑπῆρχε περιπλέον ἡ ἐκπλήξις τῶν ὑπηρετῶν τοῦ μαρκησίου, οἵτινες ἤρχιζον ν' ἀνησυχῶσι περὶ τοῦ κυρίου αὐτῶν.

Ἡ κόμησσα ἐνόησεν ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἡδύνατο νὰ μάθῃ περισσότερα, ἐπέβη δὲ τῆς ἀμαξῆς αὐτῆς, πεπεισμένη τῇ φορᾷ ταύτῃ ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἦτο ὁ αὐτουργὸς τῆς ἀπαγωγῆς.

IB'

Ἡ μονομαχία.

Μετὰ μικρὸν θὰ μαθώμεν τὴν αἰτίαν τῆς ἐσπευσμένης ἀναχωρήσεως τοῦ μαρκησίου ὡς καὶ διατί δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει.

Εἴπωμεν ὅμως πρῶτον τί συνέβη τῇ πρώτῃ καὶ μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀπήχθη ἡ Χρυσουγὴ.

Τῇ ἐνάτῃ πρωΐνῃ ὥρα ὁ μαρκήσιος εἶδεν ἀφικόμενον εἰς τὴν κατοικίαν του τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, συνοδευόμενον ὑπὸ τινος τριακονταετοῦς ἢ τριακονταπενταετοῦς τὴν ἡλικίαν καὶ φέροντος τὴν ταινίαν τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Ὁ νέος σπουδαῖος πολιτικός μηχανικός, ἥτο ἄγνωστος τῷ μαρκησίῳ.

Ὁ Ἀδριανὸς ὑπεδέχθη αὐτοὺς μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης.

Ἀμφότεροι ἐφαίνοντο σοβαροί, καὶ ἡ σοβαρότης αὐτῶν οὐδεμίαν κατέλειπεν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπισκέψεώς των.

Ἄγαπητέ Ἀδριανέ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τεθλιμμένως· εἴμεθα ἐντεταλμένοι ὁ κύριος καὶ ἐγὼ νὰ ἐκπληρώσωμεν εἰς ἄκρον δυσάρεστον ἀποστολήν.

Εὐθὺς ὡς σὰς εἶδον, κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἐνόησα περὶ τίνος πρόκειται.

Κύριε μαρκήσιε, εἶπεν ὁ κ. Καστέλ—οὕτως ὠνομάζετο ὁ νέος ὁ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς φέρων—καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν πρὸ παντός νὰ καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς συμβιβασμὸν τῆς ὑποθέσεως.

Ὁ Ἀδριανὸς ἔστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ὑποκόμητα.

Ὁ κύριος Σανζάκ πιστεύει ὅτι εἶναι δυνατός συμβιβασμός· ἠρώτησεν.

Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης.

Τί πρέπει νὰ κάμω διὰ τοῦτο;

Ν' ἀνακαλέσης ἀπλῶς, ἀνεπιφυλάκτως, ἄνευ ἐπιλογισμοῦ καὶ ὡς ἄρμοζει εἰς τίμιον καὶ εὐπατρίδην ἄνδρα τὴν ἀξιοθρήνητον ἀπόφασιν, ἣν ἔλαβες, ἀπεκρίθη ὁ κ. Καστέλ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Κύριοι, εἶπε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς καὶ ὑπερηφάνου ὡς εὐπατρίδης καὶ τίμιος ἄνθρωπος ἔλαβον ἐν συνειδήσει ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν οὐδὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ. Ἐδῶκα, ὅπου ὤφειλον νὰ δώσω, ἐξηγήσεις περὶ τῆς διαγωγῆς μου, λυποῦμαι δὲ ὅτι δὲν τὰς ἐνόησαν ἢ δὲν ἔκριναν καλὸν νὰ τὰς παραδεχθῶσιν. Ἐπραξα ὅ,τι ἡδυνήθην καὶ ὅ,τι ὤφειλον νὰ πράξω καὶ τί ποτε περιπλέον.

Ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ κ. Καστέλ ἀντήλλαξαν βλέμμα.

Τότε, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν οὗτος, ἀποδοῖναι ἀναπόφευκτος μονομαχία.

Ὁ κύριος Σανζάκ ἐφρόντισεν ἤδη νὰ μὲ προειδοποιήσῃ διδῶ δὲ καὶ εἰς τοὺς δύο σὰς σινάμα τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκα πρὸς τὸν κύριον Σανζάκ· ὁηλαδὴ εἶ-

μαι εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κυρίου Λατρὰδ. Βεβαίως εἴσθε μάρτυρές του.

Ναί, κύριε μαρκήσιε, ἀπεκρίθη ὁ μηχανικός, καὶ σὰς παρακαλοῦμεν νὰ ὀρίσητε τοὺς ἰδικούς σας διὰ νὰ δυνηθῶμεν ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ συνεννοηθῶμεν ὡς πρὸς τὰ τῆς μονομαχίας.

Θὰ γράψω ἀμέσως πρὸς δύο φίλους μου, οἱ ὅποιοι δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ σπεύσωσιν εἰς τὴν παράκλησίν μου, σήμερον δὲ ἐν διαστήματι ὀλιγώτερον τῶν δύο ὥρων θὰ εὐρεθῶσιν εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον σὰς παρακαλῶ νὰ ὑποδείξητε ὡς τόπον συναντήσεως.

Εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἶπεν ὁ κ. Καστέλ, ἐγχειρίσας τῷ μαρκησίῳ τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

Ἀγαπητέ Ἀδριανέ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, λυποῦμαι τὰ μέγιστα διὰ τὰ συμβαίνοντα. Ὁ Ἰούλιος Λατρὰδ μὲ παρεκάλει νὰ τῷ χρησιμεύσω ὡς μάρτυς, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ σὲ παρουσίασα εἰς τοῦ κυρίου Λατρὰδ, δὲν ἡδυνήθην ν' ἀρνηθῶ.

Δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ ψέξω, ἀνταπήντησε ξηρῶς ὁ νέος.

Ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ μηχανικός ἀποχαιρέτισαντες τὸν μαρκήσιον ἀπῆλθον.

Παρευθὺς ὁ Ἀδριανὸς ἔγραψε πρὸς τοὺς δύο ἀρχαίους φίλους του, τὸν Γάστων Δελιμάνς καὶ τὸν Ἀνδρέαν Σαρμέιλ, παρακαλῶν αὐτοὺς νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἵνα ἀνακοινώσῃ αὐτοῖς σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

Πρὸς ἀποφυγὴν πάσης βραδύτητος ἔδωκε νὰ κομίσῃ τὰς ἐπιστολάς ταύτας ὁ θαλαμηπόλος του.

Τῇ ἐνδεκάτῃ ἀκριβῶς ὁ Γάστων καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐφθασαν ὁμοῦ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν ὑπόσχεσιν παρ' αὐτῶν ὅτι θὰ ἐφύλαττον ἀπόλυτον ἐχεμυθίαν εἰς ὅ,τι ἐμελλε νὰ τοῖς εἴπῃ, τοῖς ἀνήγγειλεν ὅτι τῇ ἐπιούσῃ πιθανῶς θὰ ἐμονομάχῃ μετὰ τοῦ Ἰουλίου Λατρὰδ, καὶ τοῖς διηγήθη ἀκολουθῶς πῶς καὶ διατί ἐνόμισε καλὸν νὰ διαλύσῃ τὸ συνοικέσιον μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀδέλας Λατρὰδ, τοῦθ' ὅπερ ἦν ἡ αἰτία τῆς μονομαχίας.

Τώρα, προσέθηκε, σὰς ἐρωτῶ ἐὰν θέλετε νὰ γείνητε μάρτυρές μου.

Ἐὰν ἡρνούμεθα, δὲν θὰ ἤμεθα φίλοι σου, εἶπεν ὁ Σαρμέιλ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἠξέυρει ὅτι δύναται νὰ βασισθῇ ἐφ' ἡμῶν, ὡς ἡμεῖς βασιζόμεθα ἐπ' αὐτοῦ, προσέθηκεν ὁ κ. Δελιμάνς.

Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος τείνας τὰς χεῖρας. Καθιστῶ ὑμᾶς πληρεξουσίου, ἐξηκολούθησε, καὶ ὅ,τι πράξετε, θὰ ἦναι καλῶς πεπραγμένον. Ἀναδέχομαι ἐκ τῶν προτέρων ὅ,τι ἀποφασίσετε μετὰ τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιπάλου μου, οἱ ὅποιοι εἶναι ὁ κ. Καστέλ, μηχανικός, τοῦ ὁποίου σὰς οἶδω τὴν διεύθυνσιν, καὶ ὁ ὑποκόμης Σανζάκ.

Πῶς, ἀνέκραξεν ὁ Γάστων, ὁ Σανζάκ, ὁ ὁποῖος εἶναι φίλος σου, παρεδέχθη νὰ γείνη μάρτυς τοῦ ἀντιπάλου σου!

Ἀγαπητέ Γάστων, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανὸς μετὰ πικροῦ μειδιάματος, δὲν πρέπει νὰ ἐκπλησώμεθα διὰ τίποτε. Σὰς παραπέμπω εἰς τοῦ κυρίου Καστέλ, καὶ εἰς τοὺς κυρίους τούτους ὅτι θὰ ἦσθε εἰς τὸν

τὸν τόπον τῆς συναντήσεως εἰς ὀλιγώτερον τῶν δύο ὥρων διάστημα. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ τοὺς εὐρήτε χωρὶς ἄλλο.

Τί ὄπλον νὰ προτιμῶμεν, ἂν μᾶς ἀφήσωσιν ἡμεῖς νὰ ἐκλέξωμεν;

Αὐτὸ μοὶ εἶναι ἀδιάφορον, δὲν ἔχω προτιμήσεις.

Ὁ Ἰούλιος Λατρὰδ εἶναι ἄριστος ξιφομάχος, παρετήρησεν ὁ Γάστων.

Καὶ εἰς τὸ πιστόλιον δεξιώτατος, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

Λοιπὸν ἐκλέξετε ὁποιονδήποτε ὄπλον, δι' ἐμὲ εἶναι σχεδὸν τὸ αὐτό.

Φίλτατε, δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σου, ἀνταπήντησεν ὁ Ἀνδρέας· εἰς τὸ πιστόλιον εἶσαι τοῦλάχιστον ἰσόπαλος τοῦ Λατρὰδ.

Πιθανόν, ἀλλ' ἐπείτρεψον νὰ σοὶ εἴπω, φίλε μου, ὅτι μεταξὺ σκοποβολῆς καὶ πυροβολισμοῦ ἐνκντίον ἀνθρώπου ὑπάρχει μεγάλη διαφορά.

Ὁ Ἀδριανὸς ἔχει, νομίζω, δίκαιον· μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ πυροβολισμοῦ καὶ ἡ χεὶρ θὰ τρέμῃ καὶ ὁ ὀφθαλμὸς δὲν θὰ βλέπῃ καλά.

Μπᾶ! ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος· ἄς παύσωμεν πλέον ὁμιλοῦντες περὶ τούτου· ἐὰν θέλετε πηγαίνωμεν εἰς τὸ ἐστιατόριον νὰ προγευματίσωμεν καὶ οἱ τρεῖς ὀλίγον.

Τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν ὁ Γάστων καὶ ὁ Ἀνδρέας κατέλειπον τὸν Ἀδριανόν, ἐπιστρέψαντες παρ' αὐτῷ τῇ δευτέρᾳ καὶ ἡμισείᾳ.

Λοιπὸν ἐτελείωσαν ὅλα; τοὺς ἠρώτησε.

Ναί, ἄλλως τε συνεννοήθημεν λίαν εὐκόλως.

Ποίαν ἡμέραν ὀρίσατε;

Αὔριον.

Ἄ! Φαίνεται ὅτι ὁ Ἰούλιος Λατρὰδ μεγάλως βιάζεται νὰ μὲ στείλῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ὑπέλαβεν ὁ Ἀδριανὸς ὑπομειδῶν. Ποῦ θὰ μονομαχήσωμεν;

Εἰς τὸ Βέλγιον ἐντὸς μικροῦ δάσους, πλησίον τοῦ Ριθέρ.

Διατί τόσον μακράν;

Διὰ νὰ συμμορφωθῶμεν μὲ τὸν συρμόν, ἀπεκρίθη ὁ Σαρμέιλ· ἀπὸ τίνος ἐπεκράτησε συνήθεια νὰ μονομαχῶσιν ἐκτὸς τῶν συνόρων.

Φαίνεται ὅτι φοβοῦνται τοὺς ξένους χωροφύλακας ὀλιγώτερον τῶν γάλλων, προσέθηκεν ὁ Γάστων.

Ὁ Σανζάκ ἐπέμεινε πολὺ εἰς τοῦτο καὶ ἐνεδῶκαμεν, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

Συνεφωνήθη, ἐπανελάβεν ὁ Γάστων, καὶ διὰ τοῦτο οὐδεμίαν προσέβαλαμεν ἐνστάσιν, ὅτι ἡ μονομαχία δὲν θὰ ἐκοινολογεῖτο ἄνευ ἀποφάσεως ἡμῶν, οἰαδήποτε καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι τὰ ἐπακολουθήματα.

Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀνδριανός.

Θὰ συνταχθῇ πρακτικὸν τῆς μονομαχίας καὶ τῶν αἰτίων, τὰ ὁποῖα κατέστησαν αὐτὴν ἀναγκαίαν, ἀντίγραφόν δὲ ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τεσσάρων μαρτύρων θὰ δοθῇ εἰς τοὺς μάρτυρας ἐκάστου ἀντιπάλου.

Ὅλα ταῦτα εἶναι ἐξαιρετα καὶ δὲν δύναμαι εἰμὴ νὰ τὰ ἐγκρίνω.

Δὲν μᾶς ἐρωτᾷς ἐὰν ἡ μονομαχία θὰ γείνη διὰ ξίφους ἢ διὰ πιστολίου;

— Σὺς εἶπον ὅτι μοὶ εἶναι ἀδιάφορον τοῦτο.

— Ἔστω. Ἀλλὰ δι' ἡμᾶς τοὺς φίλους σου τὸ πρᾶγμα εἶναι σπουδαῖον! Ἐπειδὴ οἱ μάρτυρες τοῦ κυρίου Λατρᾶδ ἐζήτησαν νὰ ὀρίσωμεν τὸ ὄπλον, ἐξελέξαμεν τὸ πιστόλιον, πεπεισμένοι ὅτι παρέχεται οὕτω ἐξ ἴσου πιθανότης εἰς ἀμφοτέρους.

— Καὶ ἔπειτα, εἶπεν ὁ Σαρμέιλ, δὲν ἡξεύρει κανεὶς ὁποῖα δύνανται νὰ ᾔναι τ' ἀποτελέσματα ἐνὸς διαξίφισμῳ, ἐνῷ σχεδὸν πάντοτε διὰ πιστολίου ἀποτυγχάνει τις. Ἰδοὺ διακί ἡθελήσαμεν νὰ μονομαχήσετε ἀνταλλάσσοντες δύο μόνον σφαῖρας.

— Οἱ ἀντίπαλοί μας, εἶπεν ὁ Γάστων, ἤθελον νὰ ριφθῶσι τέσσαρες σφαῖραι, ἐν ᾗ περιπτώσει αἱ δύο πρῶται ἀπετύγχανον. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐδείχθημεν ἀμετασπείστοι, καί, ὑπερισχύσαμεν.

— Ἔλα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος σχεδὸν φαιδρῶς, βλέπω ὅτι φροντίζετε περὶ τῶν συμφερόντων μου περισσώτερον ἐμοῦ.

— Δὲν ἐφροντίσαμεν ἀκόμη περὶ ἱατροῦ, ἐπειδὴ ὁ κύριος Καστέλ μᾶς εἶπεν ὅτι θὰ ἔχει μαζί του καὶ ἕνα χειρουργὸν φίλον του. Ἐὰν ὅμως σὺ θεωρεῖς καλὸν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖος καὶ ἄλλος, ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ τὸν εὕρωμεν.

— Ὁ ἱατρὸς τοῦ ἀντιπάλου μου ἀρκεῖ.

— Τότε πάντα ἐτελείωσαν διὰ τὴν σήμερον.

— Ἦδη, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, εἶπεν ὁ Σαρμέιλ, ἔχω νὰ σοῦ κάμω μίαν πρότασιν, τὴν ὁποίαν παρεδέχθη ὁ Γάστων.

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— Ν' ἀναχωρήσωμεν ἀπόψε καὶ οἱ τρεῖς.

— Ποία ἰδέα!

— Θὰ ἐννοήσης; θὰ εἶδες εἰς τοῦ πατρὸς μου τὴν θείαν μου κυρίαν Γοντράι.

— Ναί, τὴν ἐνθυμούμαι.

— Λοιπὸν αὕτη κατοικεῖ πλησίον τῆς Μωβεύγης, ἐν τῷ μεγάρῳ de la Cerisaie. Θὰ μεταβῶμεν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ ἐκεῖ θὰ διανυκτερεύσωμεν· περιττὸν δὲ νὰ προσθεσῶ ὅτι θὰ τύχωμεν καλῆς υποδοχῆς. Αὐρὶον τὸ πρῶτ', ὅτε θὰ ἦσαι ξεκουρασμένος καὶ ἀκαμῖος καὶ ὅχι καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς πορείας, ἀναχωροῦμεν ἐκ Μωβεύγης διὰ τῆς αὐτῆς ἀμαξοστοιχίας ἢ ὁποῖα θὰ φέρῃ τὸν Ἰούλιον Λατρᾶδ καὶ τοὺς μάρτυράς του. Τοιοῦτοτρόπως θὰ συντομεύσης τὸν ὁρόμον κατὰ μίαν τοῦλάχιστον ὥραν.

— Παραδέχθης τὴν πρότασιν τοῦ Ἀνδρίου; εἶπεν ὁ μαρκήσιος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Γάστων.

— Ναί.

— Τότε λοιπὸν παραδέχομαι κα' ἐγώ.

Συνεφωνήθη λοιπὸν ὅπως καὶ οἱ τρεῖς φίλοι εὐρεθῶσι τὸ ἐσπέρας τῇ πέμπτῃ ὥρᾳ ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τῆς βορείου Γαλλίας.

Ἰδοὺ πῶς ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν, χωρὶς νὰ εἴπῃ πού μετέβαινεν, ἀπῆλθεν ἐκ Πικρισίων σχεδὸν καθ' ἥν ὥραν τοῦ ὑποκόμηντος Σανζὰκ οἱ συνένοχοι ἀπῆγον τὴν Χρυσαιγὴν.

Ὁ Σαρμέιλ δὲν ἠπατάτο εἰς ὅσα προσέειπεν.

Ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀμαξοστοιχίᾳ, ἥς

ἐπέβησαν τῇ πρωΐᾳ τῆς ἐπιούσης ἐν Μωβεύγῃ κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν καὶ τέσσαράκοντα λεπτά, κατευθυνόμενοι εἰς Βέλγιον, εἰς τὸ χωρίον Ριβέρ, εὐρίσκοντο ὁ Ἰούλιος Λατρᾶδ, οἱ μάρτυρές του καὶ ὁ ἱατρὸς, τοῦ μηχανικοῦ ὁ φίλος.

Ὁ Γάστων Δελιμᾶνς ἔφερε τὰ ὄπλα ἐν κιβωτίῳ, καλυπτομένῳ μετὰ προσοχῆς ὑπὸ τοῦ ἐνδύματός του.

Καὶ οἱ ἐπτά ἄνδρες ἀπέβησαν εἰς τὸν σταθμὸν Κεβὺ καὶ ἐπροχώρησαν πεζῇ, ὡς ἂν εἰ μετέβαινον εἰς Ριβέρ, πρὸς τὸ δάσος περὶ οὗ διελάθοντο καὶ ὅπερ δὲν ἀρίστατο πολὺ, ἔστησαν δὲ μετ' οὐ μικρὸν εἰς ἀδενδρον μέρος ἀρκούντως κεκρυμμένον ἐν μέσῳ τῶν δένδρων, ἐνθα οἱ δύο ἀντίπαλοι χωρὶς ὑπὸ μηδενὸς νὰ ἐνοχληθῶσιν ἠδύναντο νὰ τοποθετηθῶσιν ἐναντι ἀλλήλων πρὸς μονομαχίαν.

Ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Ἰούλιος Λατρᾶδ ἐχαιρετίσθησαν, τὸ αὐτὸ δ' ἔπραξαν καὶ οἱ μάρτυρες, μεθ' ὃ ἀπεσύρθησαν, ἕκαστος εἰς τὸ μέρος τῶν.

ὑπὸ τῶν μαρτύρων ἐμετρήθη ἡ ἀπόστασις, ἥτις ἐμελλε νὰ ᾔναι εἴκοσι μέτρα, καὶ δύο ραβδία, πηγέντα εἰς τὸ ἔδαφος, ἐδήλουν τὴν θέσιν ἑκάστου τῶν μονομάχων.

Μετὰ ταῦτα ἐνώπιον τῶν τριῶν ἄλλων μαρτύρων ἐπλήρωσεν ὁ μηχανικὸς τὰ πιστόλια, ἀφοῦ ἐξητάσθησαν λεπτομερῶς ταῦτα.

— Κύριε Δελιμᾶνς, εἶπεν ὁ κ. Καστέλ, τὰ πιστόλια εἶναι γεμάτα, πάρετε ὅποιο θέλετε.

Ὁ νέος λαβὼν ἐν τῶν ὄπλων τὸ ἐνεχείρισε τῷ μαρκησίῳ, ἐνῷ ὁ ὑποκόμης ἔπραττε τὸ αὐτὸ διὰ τὸν Ἰούλιον Λατρᾶδ.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔστησαν ἀπέναντι ἀλλήλων εἰς τὸ ὑποδειχθὲν ἑκάστῳ μέρος, ἐλαβον τὴν προσήκουσαν θέσιν καὶ ἀνέμενον.

— Εἰς τὸ τρίτον κτύπημα τῆς χειρὸς, τοῖς εἶπεν ὁ κ. Καστέλ, θὰ ρίξετε μαζί.

Οἱ τέσσαρες μάρτυρες ἦσαν ἐπὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς, καὶ μόνον ὁ ἱατρὸς ἴστατο ὀπίσω ὀλίγον.

Ὅτε ὁ μηχανικὸς κατ' ἰσχύρονον διάστημα ἔκρουσε τὰς χεῖρας τρεῖς, δύο πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν συνάμα· καὶ ἴσταντο μὲν ὄρθιοι οἱ μηχαναί, ἀλλ' ἀφνης ἐρυθρὰ κηλὶς ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ ἐπανωφωρίου τοῦ μαρκησίου, ὅστις κλονισθεὶς ἀμέσως ἔπεσε χαμαί.

Ὁ ἱατρὸς, οἱ τέσσαρες μάρτυρες καὶ αὐτὸς ὁ Ἰούλιος Λατρᾶδ ὤρμησαν πρὸς τὸν μαρκησίον, ὅστις οὐδεμίαν πλέον ἐποίει κίνησιν· ὁ ἱατρὸς εἶχεν ἤδη ἀνοίξει τὸ κιβώτιόν του, τὸ περιέχον τὰ ἐργαλεῖα, καὶ τ' ἀπαιτούμενα πρὸς ἐπίδεσιν τραυμάτων, εἴτα δὲ γονυπετήσας παρεμέριζε τὸ ἐπανωφώριον καὶ ἐσχίζε τὸ ὑποκάμισον ἵνα εὕρῃ τὴν πληγὴν.

Ἡ σφαῖρα εἶχε προσβάλλει τὸν μαρκησίον ἄνω τοῦ δεξιοῦ μαστοῦ, ὁπόθεν τὸ αἷμα ἔρρεε κρουνηδόν.

Ὁ Ἰούλιος Λατρᾶδ ὠχρότατος γενόμενος ἔτρεμεν ὡς φύλλον δένδρου.

— Μήπως ἀπέθνηεν; ἠρώτησε μὲ ἡλωμένῃ φωνῇ.

— Ὅχι, ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς, ὅστις ἐν σπουδῇ προσεπάθει νὰ ἐπιδέσῃ τὸ

πρῶτον ἥδη τὴν πληγὴν πρὸς ἐπίσχεσιν τῆς αἱμορραγίας.

— Εἰμπορεῖτε νὰ ἰδῇτε, ἱατρεῖ, ἐὰν ἡ πληγὴ εἶναι σοβαρά; ἠρώτησε καὶ ὁ ὑποκόμης.

— Ὅχι.

— Τότε δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μᾶς εἰπῇτε...

— Δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ ἀκόμη τίποτε.

Ἀφθονα δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἀνδρίου Σαρμέιλ, ὁ δὲ Γάστων Δελιμᾶνς, ὅστις γνωρίζομεν ἡγάπα τὸν Ἀνδριανὸν ὡς ἀδελφόν, ἔκλαιε πικρῶς.

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τὸν μεταφέρωμεν πουθενά, εἶπεν ὁ ἱατρὸς, ὅστις κατάρθωσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν αἱμορραγίαν ἐπιδέσας τὴν πληγὴν.

— Ὀλίγον μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὑπάρχει ξενοδοχεῖον, πλησίον τοῦ ὁποίου διέβημεν πρὸ ὀλίγου, εἶπεν ὁ κ. Καστέλ. Λοιπὸν ἄς κυττάξωμεν. Ζητήσατε στρώμα καὶ φορεῖον, ὅτι εὕρητε καλλίτερον πρὸς μεταφορὰν τοῦ τραυματίου.

Ὁ μηχανικὸς καὶ ὁ Σαρμέιλ ἀνεχώρησαν ἐν σπουδῇ, ἐπὶ κνήθων δὲ μετὰ εἴκοσι λεπτά κομίζοντες τῇ βοηθείᾳ εὐρώστου χωρικοῦ τὰ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ αἰτηθέντα.

Κατέκλιναν τὸν τραυματίαν ἐπὶ τοῦ φορείου καὶ μετὰ μεγίστων προφυλάξεων μετέφερον αὐτὸν εἰς τὴν κατοικίαν, ἐνθα ἡ κλίνη καὶ τὸ δωμάτιον τῶν οἰκοδεσποτῶν προθυμότητι ἐτέθησαν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἱατροῦ.

Μόλις μετὰ δύο ὥρας συνῆλθεν ὁ μαρκήσιος, ὅστις ἰδὼν περὶ τὴν κλίνην τοὺς δύο φίλους του καὶ τὸν ἱατρὸν, καὶ ἀναγνωρίσας αὐτοὺς τοῖς ἡυχαρίστησε διὰ βλέμματός τείνας τὴν χεῖρα καὶ εἰς τοὺς τρεῖς.

Ὁ ἱατρὸς ἐπέδεσε τὸ δεύτερον τὴν πληγὴν, λέγων ὅτι ἐνόμιζε πρέπον ν' ἀναμεινωσιν ὀλίγον ἀκόμη πρὸς ἐξαγωγήν τῆς σφαίρας, ἥτις εὐτυχῶς δὲν εἶχεν εἰσδύσει λίαν βαθέως.

Ὁ Ἰούλιος Λατρᾶδ καὶ οἱ μάρτυρες αὐτοῦ εὐρίσκοντο εἰσέτι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐνθα εἶχον προγευματίσει.

Προτοῦ ἀπομακρυνθῶσιν, ἀνέμενον νὰ τοῖς εἴπῃ ὁ ἱατρὸς τί ἐφρόνει περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ τραυματίου.

Μόλις περὶ τὴν τετάρτην ἔμαθεν ὅτι ὁ μαρκήσιος συνῆλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας καὶ ὅτι ἦτο ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον.

Περὶ οὐδενὸς ὅμως ἡγγυάτο εἰσέτι ὁ ἱατρὸς, καθόσον συμπτώματά τινα ἠδύναντο νὰ ἐπέλθωσιν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἦτο ἄνευ ἐλπίδος.

Ὁ Ἰούλιος Λατρᾶδ, ὅστις ἐπὶ τέλους ἦτο μὲν ἐλαφρὸς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μοχθηρὸς, ἠσθάνθη αἴφνης ἀνακούφισιν ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἱατροῦ· ὁ δὲ ὑποκόμης, ὅστις ἐφαίνετο πάντοτε βεβουλισμένος εἰς βαθεῖαν σκέψιν, διετέλει ὦν σιωπηλὸς καὶ κατηφής.

— Τότε, εἶπεν ὁ μηχανικὸς τῷ φίλῳ αὐτοῦ, θὰ μείνετε πλησίον τοῦ κυρίου Βερβεῖν.

— Ἐννοεῖτε, ἀγαπητέ, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἐγκαταλίπω.

— Ἡ ἐπιστήμη ἔχει τὰ δικαιώματά της.

— Καὶ ὁ ἰατρός τὸ καθήκον του.

— Ἀγαπητὲ φίλε, δὲν σὰς φέγω, τοῦναντίον μάλιστα.

— Ἐν τούτοις ἐλπίζω ὅτι θὰ θυνηθῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Ὁ μαρκήσιος δὲν θὰ μείνῃ ἐδῶ μόνος, καθόσον οἱ φίλοι του ἐδήλωσαν ὅτι δὲν ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἀφήσουν.

— Πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ὅλοι, ὅτι τίποτε δυσάρεστον δὲν θὰ διακυβεύσῃ τὴν θεραπείαν τοῦ τραυματίου, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, λύων τὴν σιγὴν.

— Βεβαίως, ὑπέλαθεν ὁ ἰατρός.

— Μετὰ πόσον καιρὸν φρονεῖτε ὅτι θὰ ἡμπορέσῃ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Παρισίους;

— Εἶναι πολὺ δυσκόλον νὰ τὸ ὀρίσω, κύριε Σανζάκ. Ἐὰν δὲν ἐπέλθῃ ἐπιπλοκὴ σοβαρά, ἐντὸς δύο μηνῶν, ἐντὸς ἑξ μηνῶν, ἐντὸς ἑξ ἐβδομάδων, ἴσως μάλιστα καὶ ὀλίγον ταχύτερον θὰ εὐρίσκειται ἐν ἀναρρώσει.

Τὸ βλέμμα τοῦ ὑποκόμης ἀπήστραψε.

— Παντελῶς θεραπευμένος; ὑπέλαθεν.

— Ἡ ὥς ἐγγιστα, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός.

— Ἐχω καιρὸν διενόηθῃ ὁ ὑποκόμης.

Τὸ πρακτικὸν τῆς μονομαχίας συνταγὴν ἐν μέρει ἐν Παρισίοις καὶ συμπληρωθὲν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ριβιέρ, ὑπεγράφη εἰς διπλὸν ὑπὸ τῶν τεσσάρων μαρτύρων, μετὰ δὲ τὴν διατύπωσιν ταύτην ὁ Ἰούλιος Λατρὰδ, ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ μηχανικὸς ἐτράπησαν τὴν εἰς Κεβὺ ἀγούσαν, ἐνθα ἔμελλον νὰ περιμένωσι τὴν πρώτην ἀμαξοστοιχίαν, ἥτις ἀνεχώρει εἰς Παρισίους.

II

Αἱ μυστικαὶ ὁδηγίαι.

Δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ ὑποκόμης Σανζάκ πρὸ τῆς μονομαχίας οὐδ' αὐτὸς ἀνελόγησεν καὶ ἐνδεχόμενον τραυματισμὸν τοῦ Ἀδριανοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου του, ὅτε δὲ εἶδεν αὐτὸν πίπτοντα καὶ τὸ αἷμα ρέον κρουνηδόν, ἡσθάνθη φοβεράν ἀγωνίαν, διότι τοῦ μαρκησίου ὁ θάνατος τὰ μέγιστα θὰ ἡλάττου τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιον ἡλπιζεν ἐκ τῶν μακιαβελικῶν αὐτοῦ συνδυασμῶν.

Ὡς δὲ καθυσύχασεν ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ ἱατροῦ, καὶ ἐβεβαίωθη ὅτι ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας, ἢ δεκαπέντε τοῦλάχιστον ἡμέρας, ὁ Ἀδριανὸς θὰ ἦτο μακρὰν τῶν Παρισίων, ἐνόησε ταχέως τὴν ὀφείλειαν, ἣν ἡδύνατο νὰ καρπωθῇ ἐκ τῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων, διὸ εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Ὁ κόμης Δελασέρ γῆν καὶ θάλασσαν θὰ κινήσῃ πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς θυγατρὸς του· ἔχει χρήματα, ἔχει δηλαδὴ τὴν δύναμιν. Βεβαίως ἀψηφῶ τοὺς μισθοτούς πράκτορας του, ὅς ἦναι καὶ ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνομίας ἢ μὴ, δὲν καὶ φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἀνακαλύψωσι τὸ μέρος, ἐνθα ἐτοποθέτησα τὴν Χρυσανγὴν· ἀλλ' ὁ κόμης, καὶ πρὸ πάντων ἡ κόμησσα, δύνανται νὰ μὲ ὑποπτεύσωσι, καὶ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γείνη, διότι θὰ μὲ ἠνώχλει τὰ μέγιστα.

» Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἐπιτηρῶμαι· πρέπει λοιπὸν νὰ διατάξω τὰ πράγματα οὕτως, ὥστε νὰ τοὺς κάμω νὰ ὑποθέσωσι, νὰ τοὺς κάμω νὰ πιστεύσωσι μάλιστα, ὅτι τὴν Χρυσανγὴν ἀπήγαγεν ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν· τοῦτο δὲ θὰ μ' ἦναι τοσοῦτ' ὀλίγον εὐκόλον, ὥστε ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἀπήχθη ἡ Χρυσανγὴ, δὲν γνωρίζουν δὲ ποῦ μετέβη.

» Καὶ ὁ ὅρος αὐτὸς ὅτι θὰ τηρηθῇ μυστικὴ ἢ μονομαχία, εἶναι τὸ καλὸ χαρτὶ τοῦ παιγνιδίου μου. Ἀλλ' οὐδ' αὐτοὶ τοῦ ξενοδοχείου οἱ ἄνθρωποι θὰ εἴπωσι τίποτε, διότι ἡ σιωπὴ τῶν ἐπληρώθη ἀδρόως ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Λατρὰδ.

» Αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ριβιέρ δὲν θὰ ἡξεύρωσι ποσῶς τί συνέβη εἰς πεντακοσίων μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν οἰκιῶν τῶν ὧστε καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο εἶμαι καθ' ὅλα ἡσυχος.

» Ἀπαξ αἱ ὑπόνοιαι στραφῶσι κατὰ τοῦ μαρκησίου, ὅλαι αἱ ἀμφιβολίαι θὰ δικαιολογηθῶσιν ὑπὸ τῆς ἀπουσίας του, καὶ μέχρις οὐ ἐπανέλθῃ, ἔτοιμος ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του, θὰ ἔχω πολὺν καιρὸν νὰ ἐνεργήσω.

» Ἐὰν ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἦσαν ἀρκούντως πεπεισμένοι, ὥστε νὰ μὴ τὰ ἐννοήσωσιν αὐτά, δύναμαι τότε νὰ τοὺς εἰδοποιήσω δι' ἐπιστολῆς.

Ὁ ὑποκόμης ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, ἀφοῦ ἔκαμε τὰς σκέψεις ταύτας.

Ἦνα ἀπαλλαγὴ ἐνδεχομένης ἐπιτηρήσεως, μετῴκιζεν οὐχὶ διὰ νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς πλησίον φίλου του ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ, ὡς ἀνήγγελεν εἰς τὴν ὑπηρετρίαν του, ἀλλὰ διὰ νὰ κρυβῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ γυναικὸς τινος, ἄλλοτε παλλακίδος του, κατοικοῦσης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, ἐν τῇ Σαπὲλ καὶ μὴ ἀρνηθείσης νὰ τῷ παράσχῃ φιλοξενίαν.

Εἶδομεν ἤδη ὅτι ἡ κόμησσα Δελασέρ ἐπαρουσιάσθη εἰς τοῦ ὑποκόμης ὀλίγον μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγερσίν του, καὶ γινώσκοντες ὅτι ἡ μήτηρ τῆς Χρυσανγῆς, ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ δολίου, ἀπῆλθε πεπεισμένη ὅτι ἀδίκως τὸν κατηγορήσει.

Τὰ πάντα λοιπὸν ἔβαινον κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ κατ' εὐχὴν τοῦ ὑποκόμητος.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ μετ' εὐκολίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξεπλήσσετο, κατῴρθωσεν πλείων τῶν ὅσα ἡλπιζε.

Μετὰ ὥραν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κομητῆς, ἐνῶ ἐλάμβανε τὴν σοκολάταν ἰτου, ἐπεμψε τὴν ὑπηρετρίαν αὐτοῦ ἵνα ζητήσῃ ἀμαξάν.

» Ὅτε ἡ ὑπηρετρία τοῦ ἐπανῆλθεν, ἦτο ἔτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν.

Ὁ μάρσιπος ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπῆρχον τὰ ἀσπρόρουχα καὶ λοιπὰ ἐνδύματα, ὧν ὁ ὑποκόμης εἶχεν ἀνάγκην, καταβιβασθεὶς ἐτοποθέτησεν ἐν τῇ ἀμαξῇ ἣς ἐπέβη, ἀφοῦ προηγουμένως ἔρριψεν ἐν τάχει τὰ βλέμματα αὐτοῦ κατὰ μῆκος τοῦ πεζοδρομίου.

Μολοντί οὐδὲν ὑποπτον πρόσωπον εἶδε, πρὸς πλείονα ὅμως ἀσφάλειαν διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς ἀνατολικῆς Γαλλίας, ἐκεῖ δὲ κατεβιβάσθη ὁ μάρσιπος κομισθεὶς εἰς τὴν αἵθουσαν, ἐνθα ζυγίζονται αἱ ἀποσκευαὶ, ἀπολύτως ὡς ἂν εἰ ὁ ὑποκόμης ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τῆς πρώτης

ἀμαξοστοιχίας· μετὰ τέταρτον τῆς ὥρας, ὅτε ἐβεβαίωθη καλῶς ὅτι ὑπ' οὐδενὸς ἐπετηρεῖτο, διέταξε τινὰ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου νὰ μεταφέρῃ τὸν μάρσιπον τοῦ εἰς τὸ μέρος ὁποῦθεν διήρχοντο οἱ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἀφικνούμενοι ἐπιβάται.

Σιδηροδρομικὴ ἀμαξά ἀφικνουμένη ἐξ Ἀβρικὺρ εἰσῆρχετο εἰς τὸν σταθμὸν, ἐν μέσῳ δὲ τοῦ πηγαίνοντος τῶν ἐπιβατῶν καὶ τῆς κινήσεως τῶν ἀμαξῶν, ὁ ὑποκόμης φαινόμενος ὡς ἐπιβάτης ἀποβάς τῆς ἀμαξοστοιχίας, διέταξε ἄλλον ὑπάλληλον τῆς εταιρίας νὰ μεταφέρῃ ἐφ' ἀμαξῆς τὰς ἀποσκευὰς αὐτοῦ, καὶ ἡσυχος ἦδη ὦν κατὰ πάντα, διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Εὐαγγελίου.

Μόλις ἐπρόφθασε νὰ ἐγκαταστῇ ἐν τῷ δωματίῳ, τὸ ὅποιον τῷ παρεσκευάσθη, ἀφίκετο ὁ Λόρυ.

— Εὐγε, τῷ εἶπεν· εἶσαι ἄνθρωπος κατ' ἐξοχὴν ἀκριβής.

— Ἡξεύρω ὅτι πρέπει νὰ ἦμαι ἀκριβὲς μαζὶ σας.

— Ἡ ἀκριβεία εἶναι ἡ ἀρετὴ τῶν καλῶν ὑπηρετῶν. Εἰπέ μου τώρα, τί ἔκαμες; τί ἡξεύρεις;

— Κατὰ πρῶτον χρεωστῶ νὰ σοῦ εἴπω ὅτι ἔκαμα μίαν ἀνακάλυψιν, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται πολὺ νόστιμος.

— Ποία εἶναι ἡ ἀνακάλυψις αὕτη;

— Ὁ κύριος Δελώρμ· ἔχει καὶ ἄλλο ὄνομα.

— Ἀ! ὑπέλαθεν ὁ ὑποκόμης συνωφρευθεὶς. Καὶ ποῖον εἶναι τὸ ὄνομα αὐτό;

— Πέτρος Ρουσώ.

— Πέτρος Ρουσώ; ἐπανέλαθεν ὁ ὑποκόμης μετ' ἐκπλήξεως.

— Naί, μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐνοικίασε τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Ροσσέ, ὅπου ὀνομάζεται ἄλλοτε μὲν κύριος Δελώρμ, καὶ ἄλλοτε κύριος Ρουσώ.

— Εἶσαι καλῶς βεβαιωμένος περὶ τούτου;

— Naί, διαφορετικὰ δὲν θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα ποσῶς.

— Ἐὰν ἦναι ἔτσι, Λόρυ, ἔκαμες πολὺτιμον ἀνακάλυψιν, ἡ ὁποία βεβαίως θὰ μὰς ἦναι χρήσιμος.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης καὶ τὰ Ἀπαντα τοῦ Σουρή (τόμος 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερως φρ. 2.50.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρείον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κοσμήσις παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πολυμένη κατ' ὅκαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Καταστήματος, καταληλθότατοι δι' οἰανδήποτε ἐργασίαν, εἰς εὐθηνωτέτην τιμὴν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.